

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Τίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1901 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγράφωσι συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάργαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας στήνηται ἐπὶ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ἐπὶ τῶν ἀπανταχοῦ διανομιζομένων Ἡπειρωτῶν.

Ζήτημα δὲν ἐλύθη κατὰ

Τὸ Κρητικόν τὰς εὐχὰς τὰς ὁποίας ἐξέφρασεν ὁμοφώνως ἡ

Κρητικὴ βουλὴ καὶ ἅπας ὁ Κρητικὸς λαὸς καὶ θὰ παραταθῇ εἰσέτι ἡ παροῦσα ἐκκρεμὴς κατάστασις ἄγνωστον μέχρι τίνος χρόνου. Αἱ Δυνάμεις αἱ ἀναλαβοῦσαι τὴν ἐποπτείαν τῆς κρητικῆς πολιτείας ἀπήντησαν διὰ τῶν προξένων αὐτῶν πρὸς τὸν Βασιλοπαιδᾶ Γεώργιον ὅτι ἡ παροῦσα κατάστασις δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἑνωσιν τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅτι ἐλάβον ὑπὸ σημείωσιν τοὺς πόθους τῶν Κρητῶν. Ἀλλὰ, μὴ περιοριζόμενα εἰς τὴν ἀρνήσιν ταύτην, τὰ ὅργανα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου λαμβάνουσιν ὕψος προστατευτικὸν καὶ ἀπευθύνουσι πρὸς τὴν Ἑλλάδα διαφόρους συμβουλὰς, ἵνα μὴ παραινῇ τοὺς Κρήτας εἰς τοιαῦτα περὶ ἐνώσεως διαβήματα, καθότι οὕτω ἦτε Ἑλλὰς καὶ ἡ Κρήτη ἀποξενούνοι τῶν συμπαθειῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ περιέρχονται ἐκ νέου εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν Πύλιν ἥτις ἐξακολουθεῖ νὰ κυριαρχῇ ἐπὶ τῆς Κρήτης. Διὰ τὰς συμβουλὰς ταύτας οὐδεμίαν χωριστοῦμεν ἑκφρασιν εὐγνωμοσύνης, τουναντίον αὐτοὶ προκαλοῦσιν εἰρωϊκά μειδιάματα· τὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπανελήθη χιλιᾶκις ὑπὸ τῶν εὐρωπαίων πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὁσάκις αὕτη ἐπρόκειτο νὰ διεκδικήσῃ τὰ δίκαιά της. Ὅσάκις πρόκειται νὰ ὠφελῇ τὸ ἐλληνικὸν Κράτος, ἢ νὰ βοηθήσῃ ἀδελφοὺς ἔχοντας τὴν αὐτὴν καταγωγὴν, τὸ αὐτὸ αἶμα, τὰ αὐτὰ αἰσθήματα παρίστανται εἰς τὸ μέσον αἱ Μεγάλαι λεγόμεναι Δυνάμεις καὶ ἀρχίζουν τὰς συμβουλὰς· ἔχετε ὑπομονὴν (λέγουσιν) καὶ ἡμεῖς θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ δίκαιά σας καὶ θὰ φροντίσωμεν νὰ πράξωμεν ὅ,τι εἶνε δυνατόν πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ πραγματοποιήσιν τῶν πόθων σας. Τὰ αὐτὰ ἐπανελάμβανον εἰς τοὺς Κρήτας ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὸ ἐλληνικὸν Κράτος ἀπεκατεστάθη, ἐπανελάβον δὲ τὰς νομοθεσίας καὶ ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ 1897 χωρὶς οὔτε πόθοι νὰ ἐκπληρωθῶσιν οὔτε τὰ δίκαια νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν· τέλος αἱ σφαγαὶ τοῦ Ἡρακλείου ἐπέθηκαν τὴν σγραφεὶδα τῶν δεινῶν τῆς Κρήτης καὶ ὁ τουρκικὸς στρατὸς ἐξεδιώχθη ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν Ἀγγλικῶν δυνάμεων. Ζήτημα εἶνε ἐὰν ἡ Κρήτη, ἄνευ τῶν σφραγῶν τοῦ Ἡρακλείου θὰ ἦτο ἀπηλλαγμένη, τῆς τουρκικῆς φρενῆς.

Τότε αἱ Δυνάμεις ἐπέστησαν ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἡ εἰρήνευσις τῆς νήσου ἄνευ τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Ὁ ὄχλος ὁ τουρκικὸς ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ στρατοῦ ἐτήρει ἄπασαν αὐτοῦ τὴν ὁμότητα καὶ βερεβρότητα καὶ θὰ ἐκαραδόκει πάντοτε ὅπως ἐκτραπῇ εἰς ἀταξίας καὶ ἄλλας σκηνάς, αἵτινες χαρακτηρίζουσιν αὐτόν· ὅτε δὲ ἀπεφάσισαν τὴν ἰδρυσιν τῆς σημερινῆς πολιτείας εἶπον εἰς τοὺς Κρήτας· εἰστα-

θήτε· σὰς δίδομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος αὐτὴν τὴν μιαν ἐλευθερίαν καὶ ἐὰν μετὰ τρία ἔτη ἀποδείξητε σύνοσιν, ὑπακοὴν εἰς τοὺς δοθησομένους νόμους, καὶ πλεονεκτήματα, ἅτινα νὰ μαρτυρῶσιν ὅτι πραγματικῶς εἰσθε ἄξιοι ἐλευθερίας, τότε θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸς ἐκδηλώσεις σας διὰ τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνωσιν. Οἱ Κρήτες, φρόνιμοι ὥστε ὅσον ὑπῆρξαν καὶ γενναῖοι εἰς τοὺς κατὰ τῶν κατακτητῶν πολέμους, ἐκκλινον τὴν κεφαλὴν ἀνομένοντες νὰ παρέλθῃ ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας. Ἰδοὺ δὲ, τριετία παρήλθεν. Οὐδεὶς λαὸς ἀνεδείχθη εὐαγωγότερος καὶ νομιμοφρονέστερος. Ἐκπλήξαντες τὴν Εὐρώπην οἱ Κρήτες ὡς πολεμισταί, ἐξέπληξαν αὐτὴ καὶ ὡς ἐλευθεροὶ πολῖται κυβερνηθέντες καὶ ὑπαχθέντες εἰς τοὺς νόμους μετὰ τοιαύτης ἀντιλήψεως καὶ εὐπειθείας, ὅσα ἀπαντᾶται μόνον εἰς Κράτη τὰ ὁποῖα διήλθον περιόδους πολυετοῦς συνταγματικῆς ἐλευθερίας καὶ ζυμώσεως. Καίτοι ἐληξεν ἡ δοκιμασία ἀπευθύνεται πρὸς αὐτοὺς ἐκ νέου τὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐφ' ἧς ἄλλου ἐκεῖ ὅπου τὰ συμφέροντα αὐτῶν ἐπεκτείνονται δημιουργοῦνται δυσαρέσκεια καὶ προκαλοῦνται ἐξεγέρσεις κατὰ τῆς κυριαρχίας τῆς Πύλης. Οἱ πόθοι τῶν Κρητῶν, οἵτινες ἐπὶ ἑκατονταετίαν ἀγωνίζονται κατὰ τῆς κυριαρχίας τῆς Πύλης εἶνε τίποτε· οἱ πόθοι ὅμως τῶν Ἀλβανῶν, οἱ ὁποῖοι οὔτε ὑπάρχουσιν, οὔτε ἐξεδηλώθησαν ποτέ, διότι ὅλοι οἱ Ἀλβανοὶ παχύνονται καὶ πλουτοῦσιν ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν τουρκικὸν ταμεῖον, προκαλοῦσιν εἰς τὰ Ἀνακτοβούλια τῆς Βιέννης καὶ τῆς Ρώμης μεγίστην συγκίνησιν καὶ ῥήτορες ὑπὸ ἱεροῦ ἐμπνεόμενοι αἰσθήματος! ἀγορεύουσιν ἐπὶ μακρὸν περὶ Ἀλβανίας. Καὶ ὅμως οἱ Κρήτες δὲν ἠξιώθησαν εἰσέτι τοιούτων συμπαθειῶν. Ὅ,τι ἀπῆλυσαν εἶνε περὶ ὑποδεέστερον τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν θυσιῶν αὐτῶν. Αἱ δὲ ἐκδηλώσεις τῶν Ἀλβανῶν εἶνε ὑποβλημιαῖαι. Δὲν ἀντιτασσόμεθα εἰς οὐδεμίαν σχετικὴν ἐκδήλωσιν· ἀντιτασσόμεθα ὅμως καὶ ὀφείλει πᾶς Ἕλλην νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ πάσης γνώμης ἀσεβοῦς, ἥτις θέλει νὰ ἐπεκτείνῃ αὐτόνομον Ἀλβανικὴν διοίκησιν μέχρι τῶν ἁλτῶν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τῶν ἐλληνικῶν συνόρων.

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

[Εἰς τὸ «Ἄστυ» ἐδημοσιεύθη παρὰ λογιῶν φίλων τῆς «Ἡπειρωτικῆς ἑνώσεως» μελέτη ἡν ἀναδημοσιεύσαμεν ἔχουσιν ὡς ἑξῆς].

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη, ὁσάκις ἐγένετο λόγος περὶ Ἀλβανίας ἐν τε τῷ τύπῳ καὶ ταῖς δημοσίαις διαλέξεσι καὶ συζητήσεσιν, ἐπιπολαίως πῶς ἀπεφάνοντο περὶ φυλῆς, περὶ ἧς ἄλλω ἐξεδίδοντο αἱ ἀνακριθέστεραι καὶ ἀναληθέστεραι ἐκθέσεις ἐκ μέρους τῶν πολιτικῶν ἢ ἐπιστημονικῶν ἐρευνητῶν τῆς χώρας ταύτης, αἵτινες ἀντὶ νὰ φωτίσωσι καὶ νὰ μαλευνάωσι τὰ κατὰ τὴν φυλὴν ταύτην, μᾶλλον ἐρέθους καὶ συγχύσεως ἐπλήρουν τὴν κοινὴν γνώμην. Περὶ φυλῆς, ἧς τὴν ἐπιζήλον καταγωγὴν, τὰ ἔξοχα προσόντα καὶ τὸ ἐδῶκον παρελθὸν δὲν ἐπαιροῦμεν νὰ ἐξιστορήσωμεν ἐνταῦθα, ἅτε ταῦτα τοῖς πᾶσι γνωστὰ ὄντα, μετὰ σκόμματος καὶ περιφρονήσεως ἐγένετο λόγος, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ κινήματός τινος πολιτικοῦ ἐκ μέρους ταύτης ἢ περὶ ἐξεγέρσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον

ἐπικινδύνου τῇ δημοσίᾳ τάξει τῆς χώρας. Ἀποβλέποντες πρὸς τὴν πολιτικὴν νάρκην, τὴν ἐν πλείστοις κλάδοις τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως στασιμότητα καὶ τέλος τὴν χαλάρωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, ἅτινα πολιτικαὶ περιστάσεις καὶ πλημμελεῖς διοικήσεις ἐδημιούργησαν παρὰ τῇ φυλῇ ταύτῃ, δὲν ἐδίσταζον οἱ τὴν ἐν Ἀλβανίᾳ ἐκαστοτε κατάστασιν ἐξετάζοντες νὰ χαρακτηρίσωσι τὸν λαὸν ταύτης ὡς βάρβαρον καὶ ἐστερηνμένον παντὸς ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως. Ἀλλ', ὡς μὴ ὀφείλει, καὶ μετὰ πληθύν γεγονότων καὶ ἐπεισοδίων τῶν τελευταίων ἰδία ἐτῶν, ἀριδύλων μαρτυρούντων περὶ τῆς ζωτικότητος τῆς Ἀλβανικῆς φυλῆς, ἐν ταῖς περὶ ταύτης κρίσεσι τῶν συγχρόνων πολιτικῶν καὶ διπλωματῶν τῆς Εὐρώπης ἐμφιλοχωροῦσιν εἰσέτι ἀσύγνωστοι πλάναι, δυνάμεναι ν' ἀγάγωσιν εἰς ἄτοπα συμπεράσματα καὶ εἰς ἀνακόλουθα καὶ ἐπιβλαβὴ διαβήματα. Καὶ εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ Ἀλβανικὴ φυλὴ ἐν διαδροματικῇ σπουδαίον πρόσωπον ἐν τῇ καθόλου ἰστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπεταί, ὅτι στερεῖται αὕτη καὶ τῶν προαπαιτούμενων στοιχείων πρὸς ἐθνικὴν ἐνότητα καὶ ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, ὡς τινες ἰσχυρίσθησαν. Ἡ Ἀλβανικὴ φυλὴ, ὑπὸ θρησκευτικὴν ἐποψὶν ἐξεταζομένη, δὲν παρίσταται ἐνιαία καὶ συμπαγὴς, ὡς θὰ ἦτο, ἐὰν ἔλειπεν ἡ θρησκευτικὴ αὕτη διάσπασις, ἣν πολιτικαὶ περιπέτειαι καὶ προπαγανδιστικαὶ ἐνέργειαι παρήγαγον παρ' αὐτῇ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ θρησκευτικὸν τοῦτο χάσμα, κυρίως καὶ κατ' οὐσίαν, τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ ἡ αὐτὴ σύμπνοια ἐν παντὶ γεγονότι καὶ διαβήματι διήκει διὰ τῆς φυλῆς ταύτης.

Ἡ Ἀλβανικὴ φυλὴ καὶ μεθ' ὅλας τὰς κατ' αὐτῆς ἐπιδράσεις διαφόρων λαῶν καὶ μεθ' ὅλας τὰς πολιτικὰς αὐτῆς περιπετείας ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, ἐξῆλθεν ἀλώβητος καὶ ἀπρὸς βλητος ἐκ τῶν ἐθνικῶν τούτων τρικυμιῶν, διατηρήσασα μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀνέπαφον καὶ ἄθικτον τὸ τοιοῦτον καὶ τὴν γλῶσσαν, τα τε ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα, τὰς τε παραδόσεις καὶ τὸν χαρακτήρα. Καὶ ἐν τούτῳ ἔγκειται τὸ σθένος καὶ ἡ ἰσχύς τῆς φυλῆς ταύτης, ἥτις δὲν ὑπέστη τὴν τύχην καὶ τὰς ἀλλοιώσεις ἄλλων συγχρόνων αὐτῇ φυλῶν, αἵτινες, μὴ δυνάμεναι ν' ἀνέξωσι κατὰ τῆς μακρινῆς ὁρμῆς τῶν ἐπιδραμόντων λαῶν, ὑπέκυψαν ἐπὶ τέλος ὑπὸ τὴν σιδηρὰν τούτων δύναμιν, συγχωρευθεῖσαι τελείως ἐν αὐτοῖς καὶ οὔτε ἔχγη τῆς διαβάσεως τῶν καταλιποῦσιν.

Ὁ Ἀλβανικὸς λαὸς, μετὰ τὴν ὑποταγὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ὀθωμανικὸν σκῆπτρον, ἐδέσσε νὰ ὑποστῇ κλονίσιν ἰσχυρὰν ἐν τῇ ἐθνικῇ αὐτοῦ ἐνότητι, καθ' ὅσον μέρος μὲν αὐτοῦ οὐκ εὐάριθμοι ἠγαγέσθην ν' ἀσπασθῇ τὸ τοῦ κατακτητοῦ δόγμα, μέρος δ' αὐτοῦ καταφυγὸν εἰς τὰς παρακείμενας χώρας, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐχθρικοῦ ζυγοῦ, ἠναγκάσθη διὰ παντοίων δελεασμάτων καὶ ἐνέργειων ν' ἀσπασθῇ τὸ δόγμα τῶν παρασχομένων αὐτῷ ἄσουλων λαῶν, μέρος δὲ αὐτοῦ τέλος μεθ' ὅλους τῶς καταδιωγμούς καὶ τὰς πιέσεις, τὰς βασάνους καὶ τὰς τυραννίας, διετήρησεν ἄθικτον καὶ ἀμίαντον τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων, εἰς τήρησιν καὶ περιφρούρησιν τῆς ὁποίας ἐπεδίεξαν πάντοτε ἀπαράμιλλον ζήλον καὶ θαυμαστὴν ἀφοσίωσιν.

Τὸ θρησκευτικὸν τοῦτο χάσμα παρὰ τῇ Ἀλβανικῇ φυλῇ φυσικὸν ἦτο νὰ ἐπιδράσῃ ὀλεθρῶς ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐ-

— Η προχθεσινή συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, περιεστράφη εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν καταλήγων κληρικῶν πρὸς πλήρωσιν τῶν χρευσίμων ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν. Ἐπεδείχθησαν δὲ διὰ τὰς 11 χρευσίμους ἐπισκοπικὰς ἑδράς τοῦ Κράτους, ἑξῆς κληρικαί, οἱ ὅποιοι εἰνε ἀρχαὶ δριμύτητος ἐπὶ τὸ πλεῖστον: Καρόσιμος Ἀθ. Πλατῆς, Χρ. Ἀντωνιάδης καὶ Ἰω. Μέρμηγκας. Εὐφράτης, Χαρ. Κανελλόπουλος, Ι. Τσιουφάρας καὶ Δαμασκῖνος Σακελλαρόπουλος. Θωδῶρ, Γεωργίος Βλαχάκης, Γερ. Ἀθανασίου καὶ Θ. Τριανταφυλίδης. Καλαβρύτωρ, Φιλέπτερος Γιαννολής, Μελέτιος Ἀποστολόπουλος καὶ Μελ. Σακελλαρόπουλος. Γουθεῖο, Παρθένιος Δημητρίου καὶ Αἰετιάνδρος Τσάτος. Γόρτυνος, Ι. Μαρτίνος, Κυρίλλος Βενιέρης καὶ Παναγιώτης Κωνσταντινίδης. Μεσσηνίας, Ἀνθίμος Παντελάκης, Γεν. Οἰκονομίδης καὶ Ἀλέξ. Σωτηρόπουλος. Κυθήρων, Α. Αἰυλάς, Εὐθ. Κανβαρῶς καὶ Δαμασκῖνος Παπαγεωργίου. Φωκίδος, Νεκτάριος Παπαγεωργίου, Παντελεήμων Κριεζής καὶ Γρηγόριος Ζηγγάνος. Ἠλείας, Σεργ. Οἰκονομίδης καὶ Θεοφίλος Ἰωάννου. Καλαβρίας, Δ. Παράσχης καὶ Ι. Πολυδώρου. Ἐκ τῶν τριῶν ὑπεψηφίαν ἐκάστης χρευσίμους κενὴ ἑδράς θ' ἐκλήθη ἐπὶ διὰ Β. Διατάγματα. Κατὰ πάσαν πιθανότητα, πρὸς σχετικὰ Β. Διατάγματα ὅτι βάλλονται εἰς τὴν Βασιλεῖα πρὸς ὑπογραφήν τῶν

Φραγκίσκου Ἰωσήφ ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῶν ἀρ-
χῶν. Τὴν συνωμοσίαν ταύτην εἶχον διοργανώσαν-
οὶ ἀναρχικοί, ἐπρόκειτο δὲ νὰ θέσουν εἰς ἐφάρ-
μογὴν τοὺς κακούργους σκοποὺς τῶν προχθι-
νῶν, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βιέννην ἐκ τῆς

λης Δουκίας, Ἀναστασίας ἐγένετο δεσπὴν ὑπὸ
τῶν αὐλιῶν κύκλων καὶ τῆς χήρας αὐτοκρατορί-
σας μετ' ἀπαρσκευαίας καὶ ἀλληλοσυγκρουομένων
συγκλητῶσαν, ὅστις ἡ τύχη τοῦ Μεγάλου Δουκὸς
Μιχαὴλ ὡς διαδόχου τοῦ θρόνου γίνεται μεγα-
λειτέρα. Καίτοι ἡ Τσαρίνα δὲν δύναται ν' ἀπο-

προσεχῇ εβδομάδα, κατόπιν προηγουμένης συνε-
νέσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας μετὰ τοῦ
Βασιλέως. Ὡς πιθανώτεροι ἐπίσκοποι θεωροῦνται
οἱ κ. κ. Ἀθ. Πλατῆς, Χρ. Κανελλόπουλος, Γερ.
Βλαχάκης, Φιλ. Γιαννούλης, Ἰω. Μερτίνος
Παρθ. Δημητρόπουλος, Ἀθ. Παντελάκης, Εὐθ.
Καββαθίς, Νεκτ. Παπαγεωργίου, Σωκράτης
Οἰκονομίδης καὶ Δ. Παράσχης.

— Παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῆς
Κυβερνήσεως ὁ Πρόεδρος τῆς Στ. φιλικῆς Τραπέ-
ζης κ. Σταυρόπουλος καὶ ὁ παρ' αὐτῇ Β. Ἐπί-
τροπος κ. Θεόδ. Σακελλαρίου. Ὁ τελευταῖος
ἐξηγήσεν εἰς τὸν κ. Θεοδόχου τοὺς λόγους διὰ
τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ
ιδρυθῶσι γενικαὶ ἀποθήκαι ἐν Νησίῳ καὶ Καλά-
μαις, καθ' ὅσον προτάθη ὑπὸ τοῦ Ἀποκ. Συμ-
βουλίου τῆς Τραπέζης ταύτης ἡ δοκιμαστικὴ
λειτουργία τοιούτων ἀποθηκῶν ἐν Πάτραις καὶ
Πύργῳ ἐὰν δὲ εὐδοκμήτῃ ἡ λειτουργία αὐτῶν θὰ
ιδρυθῶσι γενικαὶ ἀποθήκαι καὶ ἐν Καλόμυς καὶ
Νησίῳ καὶ ὅπου ἀλαχρὺ ἐθέλει ζητηθῇ ἡ ἰδρυσις
αὐτῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Ναζλίου τῆς Μ. Ἀσίας ὁ ἐκ Σοπο-
πολίου κ. Ἀναστάσιος Παλῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Σινθῆς ὁ κ. Θωμᾶς Καραγιάννης
καὶ ἀνεχώρησε διὰ Δοβράν, ἐγκαθιστάμενος πλέον ἐν
Ἰωαννίνοις εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν.

— Ἀφίκετο ἐκ Καβάλλας ὁ ἐκ Καπεσίου κ. Γε-
ώργιος Σαρηγιάννης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Πρέβεζαν.

— Ἀφίκετο ἐκ Σοποπολίου ὁ κ. Γεώργιος Μακρό-
πουλος.

— Ἀφίκετο ἐκ Καβάλλας ὁ κ. Ἀθανάσιος Δούκας
καὶ ἀνεχώρησε διὰ Καπέσοτον.

— Ἀφίκετο ἐκ Καβάλλας οἱ κκ. Νικόλαος Βι-
τούνης, Γεώργιος Βιτούνης καὶ Εὐριπίδης Κρασόπου-
λος καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Βίτσαν.

— Ἐτελέσθησαν ἐν Βίτση οἱ ἀραβῶνες τοῦ καλ-
ίστου νέου Ἀλεξάνδρου Παρανίκα μετὰ τῆς Μελο-
μένης Ἀναγνωστάκη εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐ-
χόμεθα ταχεῖαν στέφιν καὶ τὴν βίαν ἀνθόσπαρτον.

— Ὁ ἐν Ρωσσίᾳ ἐγκατεστημένος ἐξ Ἠπείρου ζω-
εμπορος κ. Δ. Κ. Τσόλης, ἐτέλεσε τοὺς ἀραβῶνας
του μετὰ τῆς σεμνοτάτης καὶ ἀρίστης ἐκ Καλαμῶν
κίρας Εὐγενίας Π. Κοντολέα. Οἱ πολυπληθεῖς φλοι
εὐχονται τοῖς μνηστευθεῖσι ταχεῖαν τὴν στέφιν καὶ τὸν
βίον εὐδαίμονα.

— Ὁ ἐκ Μετσόβου τῆς Ἠπείρου κάλλιτος νέος κ.
Παῦλος Ἀδαμίδης, ὑποστὰς κατ' αὐτὰς τὰς ἐξετάσεις
του ὑπὸ τῆς ἐλομελείας τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἀνγο-
ρεύθη παμψηφεί διδάκτωρ ἀποσπάσας τὰ συγχαρη-
τήρια τῶν περιστάμενων φίλων του. Συγχαίροντες
αὐτῷ ἐγκαρδίως εὐχόμεθα ὁμοίαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς
τὰς πρακτικὰς του ἐξετάσεις.

Δ. Κυριακός, Κ. Σ., Δ. Κ.

Οἱ ἐν Ρωμουνία συνδρομηταὶ πρκαλοῦνται
νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τοὺς Ἀ-
δελφοὺς Χάτζα ἐν Βουκουρεστίῳ Δ. Βι-
νακούλην εἰς Βράϊλαν, Γ. Κοντογιάν-
νην εἰς Πιτέστι, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν
Βελιγραδίῳ κ. Ἰω. Χαρισσιᾶδην, οἱ ἐν
Καίρῳ εἰς τὸν κ. Χαρίσην Β. Βασιλείου,
οἱ ἐν Πόρτ-Σαῖτ εἰς τὸν κ. Η. Κετσωνέ-

δην, οἱ ἐν Τρικκάλοις εἰς τὸν κ. Μ. Σπυ-
ράκον, οἱ ἐν Διρρίσῃ εἰς τὸν κ. Ζοῦγκον
οἱ ἐν Πιτραις εἰς τὸν κ. Μιχ. Χαρίτων
εἰς τὸ πρακτορεῖον τῆς Πανελληνίου οἱ ἐν Κερ-
κύρᾳ εἰς τοὺς Ἀδελφ. Δοσίου εἰς τὸ
βιβλιοπωλεῖον «Κάμο» οἱ ἐν Καρότῃ εἰς τὸν
κ. Α. Κούρτιον. Οἱ ἐν Μεσολογγίῳ καὶ Αἰ-
τωλίᾳ εἰς τὸν κ. Π. Δ. Τρολαμῆτσον οἱ ἐν
Λαυρίῳ εἰς τὸν κ. Δ. Γκάτσον. Οἱ ἐν Βουλ-
γαρίᾳ εἰς τὸν κ. Α. Πέτσιον εἰς Κων-
σταντινίαν καὶ Δ. Μουτσόπουλον εἰς Φι-
πούπολιν. Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰς τοὺς κ. κ.
Καρέτην καὶ Χατζόπουλον.

— Ἐκαστος τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δύνα-
ται νὰ ἐμβάσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς
τὴν συνδρομὴν του ἐντὸς συστημένης ἐπιστο-
λῆς, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερ-
βίᾳ Αἰγύπτῳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμουνίᾳ ὅπου
λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακα-
λοῦνται ὡσαύτως νὰ ἀποστέλλουσιν καὶ διὰ τὴν
μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν των.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φωνῆς τῆς Ἠπείρου» ἐ-
ρίσκεται ἐντὸς τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς
Ἑταιρίας», ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Χρυσῆς
τιστηρίου.

MIX. ΚΟΥΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσας
Ἠπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθ. 2.

ΖΩΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΚΑΠΛΑΝΗΣ*

Ὡς παράδειγμα μεγίστης φιλοπατρίας ἀνα-
φέρμεν συνεχῶς καὶ γράφοντες καὶ ὁμιλοῦντες
τὸν Καπλάνην καὶ τὴν Ζωσιμαίαν ἀδελφότητα,
καὶ ἄλλους εὐεργετήσαντας πρὸ τοῦ ἀγῶνος τὴν
Ἑλλάδα εἴτε δι' ἀδρῶν χρηματικῶν συνεισφο-
ρῶν, εἴτε διὰ διδασκαλίας καὶ ὁμῶς ὀλίγων γνω-
ρίζομεν τὰ κατ' αὐτοὺς, διότι ἡ δὲν ἐγένετο
φροντίς νὰ γραφῇ ὁ βίος αὐτῶν, ἢ ἂν τινος ἐ-
γράφη, ἢ περιγραφῇ περιήλθεν εἰς ἡμᾶς ἀτελής,
πολλάκις ἀσυνάρτητος, καὶ διὰ τοῦτο οὐχὶ τόσῃ
διδασκτικῇ ἀναλόγῳ πρὸς τὴν πρόθεσιν καὶ τὸν
τρόπον τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ
ἀγαπᾷ τις ἀπλῶς τὴν πατρίδα, καὶ νὰ δαπανᾷ
ἢ ἄλλως πως νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτῆς· ἀνάγκη,
ἵνα καρπερορήσῃ τὸ καλὸν καὶ εὐρὴ μιμητὰς,
νὰ πράττῃται καὶ καλῶς, ὅπως τῷ ὅτι ἐπρα-
ξεν ὁ ἀξιάγαστος Ζῶης Κωνσταντίνου Καπλάνης
περὶ οὗ γροφόμεν.

Τὰς περὶ αὐτοῦ πληροφορίας ὡς καὶ τὸ προσ-
φιλὲς ἀπεικόνισμα ἐπιδείκνυνται ἐκ δύο δυσσευρέ-
των βιβλίων δημοσιευθέντων τοῦ μὲν ἐν Βιέννῃ
τὸ 1806, τοῦ δὲ ἐν Μόσχᾳ ἐλληνιστί τε καὶ
ρωσιστί τὸ 1806 ἔτος. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον
περιέχει «Συστατικὰ γράμματα τῆς ἐν Ἰωαν-
νίνοις πατριαρχικῆς σχολῆς τῶν φιλοσοφικῶν καὶ
ἐπιστημονικῶν μαθημάτων, τῆς τε πατρῴας ἐλ-
ληνικῆς γλώσσης, καὶ τῶν ξένων διαλέκτων,
ἐκδοθέντα δι' ἐξόδων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει
ἐμπορευμένων συνεπρχιωτῶν, εἰς ἐνδειξὴν εὐ-
γνώμονος διαθέσεως αὐτῶν τε καὶ τῆς πατρίδος,
καὶ κοινῇ τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν Κτίτορα κύ-
ριον Ζῶην Κωνσταντίνου Καπλάνην ἐν Μόσχᾳ
διατρίβοντα». Τὸ δὲ δεύτερον, ἐκδοθὲν μετὰ τὸν
τὸν θάνατον τοῦ Καπλάνου, καὶ ἐπιγραφόμενον
«Σπάνια εὐποιῆς ἔργα τοῦ Ζῶη Κωνσταντίνου
Καπλάνη, γεννηθέντος εἰς Γριζιάν τῷ 1736,
καὶ ἀποθανόντος εἰς Μόσχην, τῇ 20 Δεκεμβρίου,
τῷ 1806 ἔτει», διπλασιάζει σύντομον βιογρα-
φίαν αὐτοῦ, τὴν διαθήκην του, τὸ πατριαρχικὸν
συγγίλιον, δι' οὗ ἐμπεδύεται ἡ Καπλάνειος σχολή,
καὶ διατάσσονται λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτὴν,
ὡς καὶ διάφορα ἄλλα ἔγγραφα.

Δημοσιεύοντες τὴν βιογραφίαν ἀπαρallάκτως,
λυπούμεθα ὅτι διὰ τὸ διεξοδικὸν αὐτῶν ἐν δυ-
νάμεθα νὰ παραθέσωμεν καὶ τὰς ἐπιστολάς, καὶ

τὴν πραγματεῖαν ταύτην ἀναδημοσιεύομεν ἐκ
τοῦ ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὸ 1864 δημοσιευθέντος Ἡμερο-
λογίου εὐρισκομένου πρὸς τῷ συνταγματάρχῃ κ. Θ.
Σάρλῃ εἰς οὗ τὴν φιλικὴν φροντίδα καὶ ἄλλας προη-
γουμένης δημοσιεύσεις Ἠπειρωτικὰς ὀφείλομεν.

μάλιστα τὴν πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει
ἐμπερευόμενον Πασχάλην Βασιλεῖον, καὶ τὴν
πρὸς τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην, παρ' οὗ ἐ-
ξαίτεται τὴν διὰ συγγίλιον καθιέρωσιν τῆς σχο-
λῆς. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐταῖς δὲν εὐρίσκωμεν
ἀπλῶς ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, ἥτοι τὸ αἰ-
σθημα ἐκείνο, ἢ μᾶλλον τὴν εἰρὴν ἐκείνην, ὡς
εἶπεν ὁ Montaigne, ἥτις προσκαλλᾷ πάντας
ἡμᾶς εἰς τὸν τοπον ὅπου ἐγενήθημεν, ἀλλ'
ἀφοσιώσιν τελείαν εἰς αὐτήν, τὸ ἥδιστον τοῦτο
πρᾶγμα καὶ ὄνομα, καὶ ἀπάντησιν ἐντελῇ τῶν
βιωτικῶν ἀγαθῶν χάριν καὶ πρὸς ὄφελος μόνης
αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι οὐσιωδέστατον ἀνακαλύ-
πτομεν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις ὡς καὶ ἐν
τῇ διαθήκῃ τοῦ αἰοῦμένου Καπλάνου, ἀποδεικνύον
τὸν νοῦν καὶ τὴν πείρην τοῦ ἀνδρός. Πρὸ τῆς
ἐκπαιδεύσεως τοῦ νοῦς ὁ Καπλάνης τάττει τὴν
ἐκπαιδεύσιν τῆς καρδίας, ὁ ἐστὶ τὴν ἠθικὴν ἀ-
γωγὴν ἄνευ τῆς ὁποίας θεωρεῖ ἐκείνην μάταιαν
καὶ ἐπιβλύνον μάλιστα. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἱε-
ροκήρυκα ἐπίτιδες ἐμίσθωθεν εἰς Ἰωάννινα ἵνα
καθοδηγῇ τὴν νεολαίαν καὶ τοὺς κατ' ἴκους τῆς
πόλεως εἰς τὰς ἰσχάς τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἡ-
θικῆς, καὶ ἐταστάς τῆς διαγωγῆς τῶν μαθητῶν
δίδωσι, καὶ διδασκάλους ἀπήτησεν ἄνδρες ἱκα-
νοὺς ὡρελῆται, μαρτυρίαν καὶ ὑπόληψιν ἔχοντες
βίου νηπιλήπτου, καὶ λόγου ὀρθοῦ, καὶ εὐτελῶν
δογμάτων· εὐτάκτως καὶ εὐμεθέδως προάγοντας
τοὺς νέους εἰς εὐμάθειαν καὶ χορηγίαν ἡθῆς.

Τὴν δὲ πρόνοιαν ταύτην τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Κα-
πλανείου Σχολῆς τόσῃ μᾶλλον θαυμάζομεν,
ὅση ἡ ἠθικὴ ἀγωγή ὑπὲρ ἧς τοσαύτη φροντίς
κατεβάλλετο ἐπὶ τῶν ἡμεῶν τῆς δουλείας,
δευτερεύουσα τίττεται σήμερον μετὰ τὰ γράμ-
ματα. Διὰ τοῦτο βλέπομεν δυστυχῶς λογίους,
καὶ τὸ δυστυχέστερον διδασκάλους τῆς νεολαίας,
διαβάλλοντας, φθονοῦντας, ὑποσκελίζοντες, καὶ
κατατρέχοντες ἄλλους, καὶ τῇ ὕψει ἀνυποστό-
λως καὶ ἀπροκλήτως χωμένους ἐν τε ὁμιλίαις
καὶ γραφαῖς. Τὰ ἱπαιίσια καὶ κατεῆθη ταῦτα
γράμματα ὁ Καπλάνης ἀποπροτιζόμενος, ἐπε-
καλεῖτο τὴν σύντομον μέριμναν τῆς Μεγάλῃς
Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ στήθους.

Ἄξιον τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν εἶναι καὶ τὸ
συγγιλιώδες γράμμα τοῦ Πατριάρχου Καλλινί-
κου, προσυπογεγραμμένον καὶ ὑπὸ τῶν πατριαρχ-
κῶν Ἀντιοχείας Ἀνθιμίου καὶ Ἱεροσολύμων
Ἀθόμιου, δὲ τὰ καθαῶς ἐλληνικὰ αἰσθηματα,
ἅτινα ὑπηγόρευσαν αὐτό, καὶ τὸν ὑπὲρ
τῆς δόξης τῆς πατρίδος ζῆλον, ὅστις ἀνέφελε
τὴν καρδίαν τοῦ γράφοντος. Ὁ ἀγαπῶντων

αὐτό, ἀδύνατον νὰ μὴ πεισθῇ ὅτι ἡ πρωτοπία
καὶ εὐρυχωροτέρα κίβωτος ἐν ἧ ἐσώθη τὸ πνεῦμα
τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἐκκλησία. Ἐδω-
κεν ὡς μὲν ὁ χρόνος, λέγει προσιμιοζών ὁ Π.
Τριάρχης, αἰνιττόμενος βεβαίως τὴν τύχην τῆς
Ἑλλάδος, ροῦς ὦν ἀστατεῖ, καὶ σὺν ἐαυ-
τῶν τὰ ἐν γενέσει αἰεὶ μεταβάλλει ταῦτα
μεταποιεῖ, καὶ οὐδὲν ἔα τῶν ἐκτός καὶ περὶ
ἀνθρώπων ἀστεμφές καὶ ἀμετακίνητον, καὶ
τῇ αὐτῇ μόνον καταστάσει, ἀφ' ἧς καὶ κατ'
προέβη ἀρξόμενον· ἀλλ' ἡ γνώμη τέως ἐν πᾶσι
λοις νικᾷ, καὶ τὰ τῇ ρύμῃ τοῦ χρόνου συνε-
κόμενα, καὶ μεταπίπτοντα ἀνορτοῖ, καὶ κα-
στησιν ἐχόμενα τῆς προόδου, μάλιστα δὲ ὁ πᾶς
Θεὸς ζῆλος, ἐξ ἐνός δι' ἑτέρου πρὸς ἄλλα αἰών.
Τὰ πολλὰ εἰς καὶ ὁ αὐτὸς μένων τῆς ἐναντι-
οῦ χρόνου φορᾶς περιγίγνεται, καὶ τὴν αὐτὴν
καὶ ἴσην διατιθέμενος ἐν πλείοσι προθυμίαις,
σπουδῇ περὶ τὰ καλὰ καὶ θεορεστα ταῦτα ποι-
ᾷ ἀντεχόμενος μὲν τῶν ὑπαρχόντων, καὶ κρατοῦ-
σιν τὰ συνεστώτα, ἀνακαλούμενος δὲ τὰ πα-
ρρηχότα, καὶ ἀνιστῶν τὰ πεσόντα, καὶ τὰ ἐν
λείποντα ἐκπλήρων. Ἐπειδὴ τοίνυν τῶν ἐν
λαμπρᾷ πόλει Ἰωαννίνων ἀθούντων πρὶν Σπυ-
ράκων τὸ ἕτερον πέπτωκε, καὶ διελέθη ἐλευ-
πότος τοῦ πόρου, ἄτε δὴ τῶν ἀφ' αἰσθηθέντων
μισθους διδασκάλων, καὶ βοήθειαν φιλομα-
κρῶν νέων ἐν τῷ ταμείῳ τῆς πρὶν ἀρ-
κρατίας τῶν Ἑνετῶν οἰχομένων, ζήλῳ τῶν
ἡμῶν, καὶ τῆς κοινῆς ὠφελείας, καὶ τῷ ἐπὶ
νομῶν, καὶ θεορεστῶ πατριωτισμῷ μυωπῶ-
μένος, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν, τῇ ὀρεϊλόμενῃ κατ'
Θεὸν ἀγάπῃ πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς καὶ ὁμο-
τρίδας εὐσεβεῖς ἐκεῖ χριστιανοὺς διεκπεύων
τιμιώτατος ἐν πραγματευταῖς κύρ Ζῶης Κω-
σταντίνου Καπλάνη, ἀγαπητὸς καὶ περιπόνητος
ἡμῖν κατὰ Πνεῦμα υἱός, προέβητο ἐγγεῖραι, καὶ
συστήναι νέαν αὐτοῦ Σχολήν, μὴ παριδὼν διὰ
ἀποδεσθῆναι τοιαύτην φαταγωγούσαν λυγρίαν
καὶ τὸ τῶν ἐπιστημῶν ἐκλείπειν φῶς ἐν τῇ αὐτῇ
πατρίδι, ἐν ἧς διὰ τοσούτων ἐτῶν οὐ μόνον αὐ-
τὴν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν περίοικον περιήγαγε
καὶ λαμπροὺς ἀνέδειξε φωταγωγούς καὶ δι-
δασκάλους, εἰς Μελετίους, Βησσαρίωνας, Με-
δίου, Κλήμεντας, Συγδοῦριδας, Παλάνους
καὶ ἐν τοιούτοις κατὰ Μητρόπολιν πάσης με-
θόδους τὴν πόλιν Ἰωαννίνων ἀνέδειξε. Καὶ διὰ
λαχοῦ «ὑπερεπανέσαντες οὖν τὸν θεάρεστον
καὶ θεοφιλῆ αὐτοῦ ζῆλον καὶ τὸν πολὺν πε-
ρὶ ὠφελείαν τῆς πατρίδος πόθον, καὶ διακαῆ ἐρω-
πρὸς φωτισμὸν ψυχικόν, καὶ ἐπαράληψιν ἐν
ἀρχαῖς τοῦ γένους καλλογῆς...» (ἀκολουθεῖ)